

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете Рафи

Взирайки се в Слънцето

Разбирате ли, аз съм първият, който би потвърдил, че има тяло на бог. Е, това тяло е на Буда, един такъв шишкавичък, загладен и доволен Буда, по-скоро приличащ на дегустатор на южнофренска кухня, отколкото на аскетичния неврастеник, за който го представят онези лютопикантнолюбители-индийците.

Но това, съчетано с почти двуметровият ми ръст, ме амбицира да поработя върху формата си. Съдържанието...е, празна работа, казвам ви, не си струва да се занимаваме с него.

Та затова си купих колело.

Червено.

С негова помощ възнамерявах да стигам значително по-бързо до храмовете на течната храна, на амрозията на боговете/ за какъвто току-що ви обясних, че минавам и аз/ на източниците на елексира за дълголетие, онзи, който ви дава + 120 точки пълно здраве и +200 точки експириънс. Накратко-с колелото исках да стигам бързичко до местата за продажба на бира.

И в един ден в началото на май, когато слънцето още е обхванато от зимен мързел и не му се катери много-много по небето, когато птичките допаяват последните песни от ергенския си купон и летят тъжно и вяло, знаейки, че от тук нататък им предстои правене на гнездо, носене на петорно повече дребна гад за храна и никакъв секс, безметежно и също така в унисон с преходния пролетен мързел, се опитвах да се провирам между автомобилите в налудничавия софийски трафик, възседнал червеното си колело и тръпнейки от предчувствието за нещо предстоящо. Факта, че се опитвам да карам колело по централните улици на любимата ми столица, не е точно свързан с това предчувствие, въпреки, че спокойно може да бъде. Но в този случай би трябвало да ми е едно такова...леко тревожно, с предчувствие за скорошно посещение в пироговската ортопедия.

И досега не зная защо свих надясно по Раковска, вместо да продължа по Патриарха и на светофара на Ангел Кънчев да се шмугна в градинката на НДК подрусвайки телеса върху тясната седалка на новото ми червено колело.

Имах си всичко-в раницата си кътах три кена бира, имах и цигари, дори някакви неща за

гризкане, в случай, че бирата рано-рано прояви свойството си да излезе от противоположния вход на този, през който е влязла в стомаха ми и остави чувство на празнина в него.

Но никога няма да забравя как Слънцето блесна срещу мен.

Не помня как успях да спра. Аз съм от поколението, което се научи да кара велосипед на едно странно приспособление, излязло изпод вещите ръце на ловчанлийските механици и шлосери, наречено "Балкан". Това балканче нямаше спирачки. По-точно имаше, но беше въпрос на чест в мига, в който се сдобиехме с така лелеяният велосипед Балкан, да свали спирачката. Спираше се "на контра". Голяма работа, че това разбиваше лагерите на движението и скапваше грайферите на задната гума. Тези проблеми бяха за истинските собственици на колелото-мама и тате.

Не помня колко пъти бях наречен с любимият набор местни шофьорски идиоми. В подобни вербални престрелки участвам с удоволствие, но не и този път.

Но добре си спомням как Слънцето изгря в очите ми.

Беше обута с червени дънки/ както подобава на едно изгряващо слънце/ навлякла небрежно някакъв размъкнат бял потник, а косите и, тези златни, сякаш изплетени от слънчеви нишки коси, пристегнати с ярко синя лента.

И всред цялото това великолепие грееха НАЙ-СИНИТЕ СИННИ ОЧИ.

Очи, които побираха в себе си цялото небе и всичката вода на света.

Удавих се в тези очи. Полетях в тези очи. Не ме интересуваше факта, че тези невероятно сини очи само се плъзнаха по мен, отчитайки ме като част от пейзажа. В този момент тези очи бяха цялата вселена за мен. Ако само кажеха, щях да тръгна на война срещу целия свят. Или да и донеса главата на най-големия огнедиращ дракон...или поне да оберва банка.

Тези очи бяха САМОТО СЛЪНЦЕ.

Бавно слязох от колелото, стараейки се да изглеждам толкова небрежен и естествен, че ако наблизо имаше полцай, то той обезтелно ще ще да ми поиска лична карта за справка.

Обърнах велосипеда и я последвах.

Наслаждавах се на всяка нейна стъпка, на всяко полюшване на слънчевите и коси. Попивах с поглед всяка извивка на крехкото и, подобно на тръстика тяло.

Опитвах се да запомня разположението на всяка малка точица и бемчица по голите и рамена.

Напрягах се да чуя гласа и всред фоновия шум на градския трафик и жуженето на забързаната тълпа. И се чудех защо тази тълпа не и прави път, не се разтваря пред нея и не коленичи, коренопреклонно свеждайки глава.

В този момент, ако всички активисти и привърженици на концепцията за активен живот можеха да ме видят, имаше стопроцентова вероятност да ме заснемат и използват като нагледен пример за лицемерно, дебело копеле, горд собственик на велосипед и още по-гордо бутащ го по улиците.

Но никой, освен аз и ТЯ, не знаят, че именно едно колело промени съдбата ми.

Никой освен нас двамата не знае, че ако не беше колелото, нямаше да я срещна, нямаше да разбера къде живее. Нямаше да я заговоря, нямаше да открия, че ТЯ е моето СЛЪНЦЕ.

Нямаше да я срещна ако бях в автомобил. Нямаше дори да я видя, ако бях затворен в металната самоходна кутия. Нямаше да видя слънцето, ако не бях с колело.

Сега, само година след онзи паметен ден, вече нямам тяло на Буда. Е, все още съм далеко от аполоново телосложение, още имам разни местенца, от които някой по-претенциозен канибал би си резнал флейки, но всеки ден карам колелото.

И не съм сам.

А на песимистите и вечно търсещите смисъла и причинно-следствените връзки, бих казал само едно-момчета и момичета, карайте колело. Това кара самото колело на света и на съдбата да се върти по-плавно.

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!